

(Μάρκ. 10, 32-45)

ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΖΕΒΕΔΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στόν Ώρωπό στίς 17/4/2005

Ύπόσχεση σωτηρίας καί ζωής

Μετά από λίγες ημέρες, μπαίνομε στή Μεγάλη Έβδομάδα. Γι' αυτό άκούσαμε στό Εύαγγέλιο, τόν Χριστό νά προετοιμάζει τούς άποστόλους του για εκείνα πού έπρόκειτο νά συμβοϋν. Τούς έλεγε:

«Ίδού, άναβαίνομεν εις Ίεροσόλυμα καί παραδοθήσεται ο Υιός του άνθρώπου καθώς γέγραπται. Άλλά μή φοβεΐσθε. Δέν άναβαίνομε μόνο για πάθη, για λύπες, για στενοχώριες. Αυτά τά πάθη εΐναι άρχή χαράς, άρχή σωτηρίας, άρχή ευτυχίας. Άναβαίνω προς τόν Πατέρα μου καί Πατέρα υμῶν καί Θεόν μου καί Θεόν υμῶν».

Ό Πατέρας δέν εΐναι ποτέ λύπη καί κίνδυνος. Καί ο Θεός δέν εΐναι ποτέ άπειλή. Άλλά εΐναι πάντοτε ύπόσχεση για σωτηρία, για συγχώρηση, για άγάπη καί για ζωή αιώνια. Άρκει βέβαια καί έμεΐς νά θέλομε νά μπαίνομε σέ κάποια πνευματική σειρά.

Πάμε ν' ανάψουμε τό κεράκι μας

Ένα τέτοιο παράδειγμα μᾶς δίνει ή άγία Μαρία ή Αίγυπτία πού εορτάζομε σήμερα. Αυτή, στή νεανική της ήλικία τῶν 16-18 έτῶν, ξέφυγε. Από εκεί καί πέρα, πήρε στραβό δρόμο. Καί έπεσε μέ τά μοϋτρα στή διαφθορά. Όσο περισσότερο τόσο καλύτερα. Έτσι νόμιζε.

Όπου άκουγε ντόρο, έτρεχε. Όπως κάνουν καί σήμερα πολλοί χριστιανοί, όταν εΐναι πανυγήρι. «Πάμε καί έμεΐς. Θ' ανάψουμε τό κεράκι μας, θά φιλήσουμε τήν εικόνα, θά πιοϋμε καί τό κρασάκι μας, θά δοϋμε κόσμο. Λοιπόν πάμε».

Έτσι ξεκίνησε ή άγία Μαρία ή Αίγυπτία νά πάει στήν Ίερουσαλήμ. Ποιός δέν θά ήθελε, νά άποτελοϋσε μέλος ενός γκρούπ, νά πάει στήν Ίερουσαλήμ, νά προσκυνήσει τόν τάφο του Χριστου; Τό μέρος πού σταυρώθηκε ο Χριστός; Ένα κομμάτι από τόν Σταυρό του πού σώζεται εκεί; Ποιός δέν θά ήθελε;

Άλλά ένῶ πήγαινε μαζί μέ ὄλους -ο Θεός ξέρει ποιοί πήγαιναν άξίως, ποιοί πήγαιναν μέ συναΐσθηση νά προσκυνήσουν- αΐσθάνθηκε κάτι νά τήν

δαγκώνει στην καρδιά και νά τῆς λέει: «Ποῦ πᾶς ἐσύ;» Καί αἰσθάνθηκε σάν ἕνα χέρι νά τήν τραβάει πρός τά πίσω. «Ποῦ πᾶς ἐσύ; Τί δουλειά ἔχεις ἐσύ μέ τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, πού τόν πάτησες καί τόν πατάς μέ τά ἔργα σου καί μέ τά μυαλά σου καί μέ τά συναισθήματά σου; Ποῦ πᾶς;»

Καί αἰσθάνθηκε τόν ἑαυτό της νά κοκαλώνει καί νά ἀπολιθώνεται στόν τόπο ἐκεῖνο. Νά μήν μπορεῖ νά προχωρήσει.

Λένε οἱ ἅγιοι Πατέρες: «Ὁ Θεός ὁ πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν, ἔχει τρόπους καί μιλάει στόν ἄνθρωπο μέσα στήν καρδιά του. Μερικές φορές βάζει μία σειρήνα, πού ξεκουφαίνει. Μερικές φορές, μιλάει πολύ σιγά. Ἀλλά τό ἀκούμε, τό αἰσθανόμαστε, τό καταλαβαίνομε. Ποῦ πᾶς; Τί πᾶς νά κάνεις; Εἶσαι ἐντάξει;»

Ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία κατάλαβε τί μιλοῦσε μέσα της καί τί τῆς ἔλεγε. Καί γύρισε τρομαγμένη πίσω. Γυρίζοντας πρός τά πίσω, εἶδε μία εἰκόνα τῆς Παναγίας. Ἐπεσε γονατιστή καί εἶπε: «Ἁγία Μαρία, Μαρία σύ, Μαρία καί ἐγώ. Στόν οὐρανό ἐσύ, στήν κόλαση ἐγώ. Ἄγνη Παρθένος ἐσύ, δυσωδία ἐγώ. Ἀξίωσέ με νά φιλήσω καί ἐγώ τόν Σταυρό τοῦ Υἱοῦ σου καί σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἀπό αὐτή τήν στιγμή, τελεία καί παύλα. Ἀλλάζω».

Ψάλλομε στό τροπάριο: «Εἰκόνι γάρ προσβλέψασα τῆς εὐλογημένης Θεόπαιδος, πάντων καταγνοῦσα πταισμάτων τῶν πρὶν».

Ὅλα ὅσα ἔκανε προηγουμένως τά καταδίκασε καί εἶπε: «Δέν ἦταν χαρά. Δέν ἦταν κέρδος γιά τή ζωή. Ἦταν ζημία καί καταστροφή. Ἀπώλεια». «Πάντων καταγνοῦσα». Τά κατέκρινε ὅλα, τά ἀποδοκίμασε. Τά εἶπε ὅτι εἶναι λάθη.

Ἑσωτερική ἢ διόρθωση

Μπορεῖ μία πράξη νά σέ στέλνει στήν κόλαση, στό πῦρ τό αἰώνιο καί νά εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια;

Ἐπειδή ἔφαγες κάτι Παρασκευή καί γέμισε ἡ κοιλιά σου, γιά μία ὥρα, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια;

Ἐπειδή εὐχαριστήθηκες κάποια ἄλλη στιγμή, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια;

Ἐπειδή ἔβαλες στήν τσέπη σου μερικά χρήματα, ἔστω καί ἑκατομμύρια πού νόμιζες πῶς σοῦ χρειάζονται πολύ... ὅταν αὐτά σέ στέλνουν στήν αἰώνια ἀπώλεια, εἶναι κέρδος καί ὠφέλεια; Ἡ καταστροφή;

Αὐτά, ἡ Μαρία ἡ Αἰγυπτία, τότε τά σκέφθηκε. Τήν φωνή τοῦ Θεοῦ, τό τσίμπημα τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά καί στή συνείδηση, τό κατάλαβε πῶς

είναι ευεργεσία. Καί ἔφυγε ἀπό τόν κόσμον καί ἔγινε μοναχή. Ἀσκήτρια. Γιά νά σώσει τήν ψυχή της. Γιά νά ἀξιωθεῖ νά πάει στήν αἰώνια ζωή. Στή Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεός μᾶς τιμπάζει καί μᾶς. Πόσες φορές;

Ἴσως ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν τά ἔχει αἰσθανθεῖ καί μιά καί δύο καί πέντα καί πολλές φορές, στή ζωή του τά τιμπηματάκια τοῦ Θεοῦ; Χτύπημα ξυπνητηριοῦ εἶναι. Γιά νά ξυπνήσουμε, νά συναισθανθοῦμε, νά ἀλλάξουμε πορεία. Ἄν δέν τά ἀκοῦμε ποιός φταίει; Ὁ Θεός φταίει ἢ ἐμεῖς; Ποιός σέ πάει στήν ἀπώλεια; Ὁ Θεός σέ καταδικάζει ἢ σύ μόνος σου αὐτοκαταδικάζεσαι;

Ἡ ἅγια Μαρία καταλαβαίνοντας ὅτι ἦταν κακό, ὅτι ἦταν λάθος της νά ζεῖ ὅπως ζοῦσε, πῆγε στήν ἔρημο καί πέρασε πολύ αὐστηρά. Μέ προσευχή, μέ νηστεία, μέ ἀγρυπνία. Ἀγωνιζόμενη ὅσο μπορούσε πιό καλά. Καί ἔγινε ἄγγελος. Διά τῆς μετανοίας.

Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά κάνουμε τά ἴδια, σέ ἐξωτερικά ἔργα, ἀλλά εἶναι ἀπαραίτητο νά διορθώσουμε τά μυαλά μας, γιά νά πηγαίνομε πρὸς τόν Χριστό.

Πού λέει: «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καί παραδοθήσεται ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου». Γιά μᾶς, γιά τή σωτηρία μας. Γιά νά μᾶς πλύνει μέ τό αἷμα του καί μέ τό ἅγιο Βάπτισμα. Γιά μᾶς πηγαίνει ὁ Χριστός στό Ἱεροσόλυμα, στό μαρτύριο. Ἀλλά συμπληρώνει στή συνέχεια: «ἀναβαίνω πρὸς τόν Πατέρα μου, καί Πατέρα ὑμῶν καί Θεόν μου καί Θεόν ὑμῶν».

Μιᾶ σάν νά εἶναι ἴσα μέ μᾶς. «Πατέρα μου καί Πατέρα ὑμῶν. Θεόν μου καί Θεόν σας». Ὅπως εἶναι γιά μένα, μόνο ἀγάπη καί στοργή, ἔτσι ὁ ἐπουράνιος Πατέρας εἶναι γεμάτος ἀγάπη καί στοργή καί γιά σᾶς. Καί ὅπως εἶναι Θεός δικός μου, καί ἐγώ σάν Υἱός του, κάθομαι στό θρόνο του, καί ἔχω τό ὄνομά του, ἔτσι καί ἐσᾶς θά σᾶς κάνει ὅλους παιδιά του...

Ὅταν βέβαια τόν ἀκολουθοῦμε.

Θέλει συζήτηση, τί ευεργεσία εἶναι ἡ προσφορά τοῦ ἐπουράνιου Θεοῦ καί τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τήν μνήμη τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας γιά νά μᾶς πεῖ: «Ὅταν αἰσθάνεσθε τό δαγκωματάκι τῆς συνείδησης σας, πᾶρτε τό στά σοβαρά. Ἀκοῦστε το, ὅταν σᾶς λέει: Τί κάνεις; Ποῦ πᾶς τώρα; Μπορεῖς νά πᾶς νά κοινωνήσεις; Εἶσαι προετοιμασμένος; Μπορεῖς νά φιλήσεις τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας; Εἶσαι ἐντάξει; Ἄλλαξε μυαλά. Διορθώσου».

Ἀπό τήν στιγμή πού διορθώνεται ὁ ἄνθρωπος καί ἀλλάζει μυαλά διά τῆς μετανοίας, μπῆκε στό σωστό δρόμο. Ἀλλάζω μυαλά... Αὐτό εἶναι ἡ μετάνοια.

Όταν λέω: «συγχώρεσέ με, Θεέ μου». Καί όταν μετά πάω στον πνευματικό και του πώ: «Παπούλη άκουσε τά άμαρτήματά μου. Παρακάλεσε τον Θεό νά μέ συγχωρήσει και έμένα». Άν τό κάνεις περπατᾶς πνευματικά σαν τήν άγία Μαρία τήν Αίγυπτία. Βαδίζεις σταθερά προς τήν αιώνια ζωή. Από κεϊ και πέρα, ότι καλό κάνεις, είναι πλουτος και δόξα. Δόξα αιώνια.

Τί έκανε τήν άγία Μαρία τήν Αίγυπτία άγγελο;

Ή νηστεία της. Ή προσευχή της. Ή σταθερότητά της που ειπε: «Αυτό τον δρόμο δεν κάνει να τον χάσω. Γιατί αλλοίμονό μου». Τί θα ώφελήσει τον άνθρωπο να κερδίσει τον κόσμο όλο, αν ζημιωθεί τήν ψυχή του, και φύγει από τον Θεό;

Κοπιάζετε και αγαπάτε

Όταν οι δύο απόστολοι, Ιάκωβος και Ιωάννης, άκουσαν τον Χριστό να μιλάει για τήν Βασιλεία του, του ειπαν:

-Χριστέ μου, έμεϊς ειμαστε δικοί σου άνθρωποι. Σε ακολουθήσαμε. Τί καλό θα μάς δώσεις στη Βασιλεία σου;

-Τί θέλετε; Τους λέει ο Χριστός;

-Νά μάς βάλεις τον ένα στα δεξιά και τον άλλο στα άριστερά σου. Δηλαδή να ειμαστε οι πρώτοι στη Βασιλεία σου.

Ο Χριστός τους ειπε κάτι παράξενα λόγια.

-Ξέρετε; Εγώ, πάω να πιω τώρα ένα ποτήρι. Και να βαπτισθω ένα βάπτισμα αίματος. Σταυρό και θάνατο. Μπορείτε να τό πιείτε σεϊς αυτό τό ποτήριο;

Του άπαντᾶνε και οι δυό. Ήρωες πνευματικής ζωής, ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος.

-Δυνάμεθα. Και τό θέλομε να ύποφέρομε τά πάντα για σένα. Τό θέλομε και θα τό κάνομε στη ζωή μας.

Τον αγαποϋσαν τον Χριστό μέ όλη τους τήν καρδιά. Τους άπαντᾶ ο Χριστός:

-Τό ποτήριό μου, θα τό πιείτε. Και τό βάπτισμα θα τό βαπτισθειτε. Δόξα, άμοιβή. Άμοιβή είναι για σᾶς τό ότι θα πιείτε τό ποτήριο τό δικό μου. Και θα βαπτισθειτε τό βάπτισμα τό δικό μου και θα ύποστεϊτε και σεϊς ένα Γολγοθα. Δεν είναι τιμωρία. Δόξα είναι. Άλλά να καθήσετε δεξιά και άριστερά μου, δεν

μπορείτε να τό απαιτήσετε. Έγώ δέν ήλθα για να άποκτήσω άξιώματα, ούτε να μοιράσω άξιώματα. Ήλθα να γίνω ύπηρέτης και δοϋλος του κόσμου.

Και σ' όλη του τή ζωή τήν επίγεια, ήταν δοϋλος μας. Ήετρεχε παντού για μᾶς. Μᾶς εύεργετούσε. Ήεπλυνε τά πόδια των μαθητών του. Ήπέμεινε τά πάθη τά όποια θά τά παρακολουθήσομε τήν Μεγάλη Έβδομάδα, όλα. Για μᾶς τούς άνθρώπους και για τή σωτηρία μας.

Είπε ο Χριστός στους μαθητές του:

-Άμα θέλετε να γίνετε μεγάλοι στη Βασιλεία μου, να κοπιάζετε και να αγαπάτε πολύ. Να μήν θέλετε να είσθε άφεντικά των ανθρώπων. Να μήν έχετε τήν διάθεση να καταφρονείτε κανένα. Άλλά να συμπεριφέρεστε σε όλους με καλωσύνη. Μέ άγάπη. Μέ συμπόνια. Να είσαστε ύπηρέτες των ανθρώπων και δοϋλοι τους. Ήετσι να αισθάνεσθε. Ήετσι να ενεργείτε.

Δύσκολα φαίνονται αυτά τά πράγματα. Λιγάκι βαρειά. Άλλά όταν τά ζει κανείς, βλέπει ότι δέν ύπάρχει μεγαλύτερη γλύκα από τό να έχει κανείς άγάπη, καλωσύνη, ειρήνη, χαρά και ταπείνωση. Τό γλυκύτερο πράγμα στον κόσμο λέει ο Χριστός, δέν είναι να παίρνεις, αλλά να δίνεις. Τό γλυκύτερο πράγμα στον κόσμο, δέν είναι να άποκτάς τήν σκληρότητα του έγωισμού, αλλά να έχεις καλωσύνη και άγάπη και ταπείνωση.

Άλάνθαστη πυξίδα

Χριστιανοί είμαστε. Του Χριστου τον λόγο, πρέπει να τον αγαπάμε. Να τον τηρούμε. Μέ αυτόν να ζυγίζομε τά φρονήματά μας και τίς αποφάσεις μας. Αύτή είναι ή όμορφιά τής χριστιανικής ζωής, αύτή είναι ή σωτηρία.

Ποιό πρέπει να είναι τό οδηγητικό στη ζωή μας;

Τί θέλεις να σοϋ κάνουν; Κάνε το και σύ.

Ήετσι να ενεργείς.

Τί θέλεις;

Να σε σεβονται. Να σε τιμοϋν. Να λένε καλά λόγια για σενα. Να σε βοηθάνε. Κάνε τό ίδιο. Άν κάνεις τό ίδιο, τί γεμίζεις; Ειρήνη. Και έχεις ένότητα με όλο τον κόσμο. Όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε ένότητα και σε άγάπη με τον κόσμο και με τον έπουράνιο Θεό, γεμίζει ή ψυχή του χαρά. Ούράνια χαρά και εύχαρίστηση.

«Άναβαίνομεν εις Ήεροσόλυμα». Τήν ήμέρα πού θά φτάσομε να κρατάμε τήν λαμπάδα με τό φως τής αναστάσεως, πρέπει να δοξάζομε τον Χριστό και

νά λέμε:

«Δόξα σοι Χριστέ μου, πού μέ τό φῶς τό δικό σου, φωτίζεις τήν καρδιά
καί τόν νοῦ μου. Καί μέ κάνεις νά πιστεύω στήν αἰώνια ζωή, στήν ἀνάσταση
καί νά περιμένω καί ἐγώ τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν». Ἀμήν.-